

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **I. B.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Kacafírkem,
sídlem Pražská 15, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366,
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2018 č. j. PK - VVŽÚ/6433/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice, Odboru správního, č. j. MH/09371/2018 ze dne 19. 7. 2018 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž bylo řízení ve věci přestupku žalobce podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), zastaveno podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), jelikož spáchání skutku, o němž se vede řízení nebylo obviněnému prokázáno.
2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgány aplikovaly nesprávný důvod pro zastavení správního řízení podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky namísto § 86 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Podle názoru žalobce bylo totiž v řízení bezpečně prokázáno, že žalobce

se přestupkového jednání nedopustil, což žalovaný ani správní orgán I. stupně řádně nezhodnotili.

3. Ve vyjádření žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tvrzeními žalobce, naopak postup prvoinstančního správního orgánu posoudil jako správný. Rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobce, že by v řízení bylo bezpečně prokázáno, že žalobce není pachatelem přestupku. Žalovaný dále konstatoval, že zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky považuje za zákonný, jelikož nebylo v řízení spolehlivě vyvráceno podezření ze spáchání přestupku žalobce, resp. Nebylo dostatečně prokázáno, že skutek nespáchal žalobce. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
4. V replice žalobce setrval na argumentaci uvedené v žalobě. Navíc žalobce odkazoval na výpovědi svědků (matky, kamaráda), které dle něj měly zcela vyvrátit přítomnost žalobce na místě přestupku. Dále dle žalobce výpovědi policistů nepotvrzují totožnost žalobce na záznamu. Osobě na záznamu se může podobat více lidí, správní orgán tedy měl činit zjištění k identifikaci pachatele na místě protiprávního jednání, a to bez jakýchkoli pochybností.
5. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
6. Podle § 86 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán usnesením mimo jiné zastaví řízení podle písm. b) *jestliže skutek nespáchal obviněný*, nebo písm. c) *jestliže spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno*.
7. Hlavní a jedinou námitkou žalobce bylo nesprávné právní hodnocení, a tedy aplikace špatného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce nesouhlasil se správními orgány, jež zastavily řízení z důvodu, že spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, nebylo žalobci prokázáno. Byl toho názoru, že řízení mělo být zastaveno, protože skutek nespáchal.
8. Protože řízení o žalobě podle § 65 a násl. soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) je řízení, které slouží především k ochraně veřejných subjektivních práv žalobců (§ 2 s. ř. s.) zabýval se soud tím, zda vůbec existuje právo žalobce na to, aby bylo řízení o přestupku zastaveno z konkrétního důvodu, jak je vymezuje § 86 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
9. Důvody zastavení řízení jsou seřazeny podle výhodnosti pro obviněného, některé mají hmotněprávní povahu, některé procesní. Zastavení z důvodů podle § 86 odst. 1 písm. b) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky má povahu rozhodnutí o hmotném právu a zasahuje se jím do hmotných práv obviněného (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 73/2010-71 ze dne 11. 3. 2011, č. 2316/2011 Sb. NSS). Za toho stavu má obviněný z přestupku veřejné subjektivní právo na to, aby do jeho práv veřejná moc zasáhla tím nejvýhodnějším způsobem, který zákon předvídá.
10. V souzené věci nebyl výklad § 86 odst. 1 zákona o přestupcích mezi účastníky sporný, spor vedli o následnou aplikaci zákonných ustanovení na zjištěný skutkový stav.
11. K zastavení řízení podle písm. b) dojde tehdy, pokud skutek, pro který bylo řízení o přestupku zahájeno, nespáchal obviněný, čili skutek se stal a naplnil všechny znaky přestupku, nicméně jej nespáchala osoba, se kterou bylo správní řízení zahájeno. Kdežto důvodem pro zastavení řízení podle písm. c) je, že spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno (i kdyby skutek zřejmě spáchal obviněný, pokud by mu to nebylo prokázáno, nelze jej s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* uznat vinným).
12. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že § 86 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se užije v případě, že bylo v řízení zcela jasně a bez jakékoli pochybnosti prokázáno, že skutek nespáchal obviněný, a současně bylo prokázáno, že skutek spáchala osoba odlišná od obviněného. Naproti tomu podle § 86 odst. 1 písm. c) téhož zákona se řízení zastaví, pokud se 1) skutek stal, 2) naplnil všechny znaky přestupku, ale 3) ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád nebylo v řízení toto protiprávní jednání obviněnému dostatečně prokázáno. Současně se v řízení dostatečně neprokázalo, že skutek obviněný nespáchal, a z provedeného dokazování

a další podkladů shromážděných správním orgánem nebyla zjištěna jiná osoba, která by mohla být potencionálním viníkem.

13. Rozhodnutí podle § 86 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky je tedy rozhodnutí založené na zjištění skutkového stavu, kterému předcházelo řádné dokazování ke zjištění všech okolností nezbytné pro rozhodnutí, což jsou i všechny okolnosti ve prospěch či neprospěch obviněného. Teprve pokud na základě takto provedeného dokazování nebude skutkový stav zjištěn (*non liquet*), je možné o věci rozhodnout na základě pravidel o (objektivním) důkazním břemenu. To upravuje § 69 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle něho správní orgán v pochybnostech rozhodne ve prospěch obviněného.
14. Z oznámení přestupku ze dne 13. 4. 2018 a z úředního záznamu z téhož dne vyplývá, že po zhlédnutí videozáznamu strážníci označili právě žalobce za osobu podezřelou ze spáchání přestupku. Při jednání konaného dne 30. 5. 2018 tuto identifikaci žalobce rozporoval. Při jednání konaného dne 20. 6. 2018 po zhlédnutí kamerového záznamu uvedla matka žalobce, že se rozhodně nejedná o jejího syna. Stejně tvrzení pak uvedl vyslechnutý kamarád žalobce. Naproti tomu stály výpovědi strážníků Městské policie, kteří uvedli, že osobu na záznamu identifikovali podle vzhledu, kdy usoudili, že se jedná právě o žalobce, se kterým již dvakrát projednávali jiný přestupek. Následně však oba konstatovali, že s úplnou jistotou nemůžou potvrdit totožnost přestupce, protože kamerový záznam zkresluje.
15. V nyní souzeném případě soud souhlasí se závěry žalovaného i správního orgánu prvního stupně, že řízení bylo nutno zastavit, neboť vyvstal obligatorní důvod pro zastavení stanovený zákonem, a to skutečnost, že osobě (žalobci), jež byla po celou dobu řízení podezřelá ze spáchání přestupkového jednání, se toto nepodařilo v řízení prokázat, a současně se ale neprokázalo, že by skutek nespáchala.
16. Žalobce v žalobě namítal, že výpověďmi matky a kamaráda, bylo dostatečně prokázáno, že se na místě činu nepohyboval, a tedy že skutek nespáchal. K tomu soud pouze konstatuje, že v řízení naproti sobě stály výpovědi svědků navržených žalobcem (matky a kamaráda), kteří mají k žalobci prokazatelně bližší vztah; a policistů, kteří k žalobci žádný vztah nemají. Správní orgán tyto důkazy zhodnotil a usoudil, že všechny výpovědi jsou věrohodné, ale vzájemně se negují. To způsobilo, že v řízení nebylo možné, shromážděnými a provedenými důkazy zcela bez pochybností, prokázat vinu nebo nevinu žalobce, a proto správní orgán správně řízení zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupek.
17. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. Právo na náhradu nákladů řízení by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady řízení nevznikly. Proto jejich náhradu soud nepřiznal žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. února 2020

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně

v zastoupení:
Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.